

Vårresa till Kinnekulle och Hindens rev 29 - 31 maj 2015

11 personer samlades på Falkängens vandrarhem i Hällekis klockan tre fredag 29 maj trots de inte allt för muntra väderleksutsikterna. Efter incheckning åkte vi för att titta på guckusko vid Såten. Tyvärr var det bara några få utslagna efter den kalla och blöta våren.

Istället kunde vi glädja oss åt fina gullvivor, Sankte Persnycklar och Adam och Eva på nästa anhalt, som var Örnekulla. Där fick vi emellertid sitta i bilarna ett tag och vänta ut en rejäl regnskur, innan vi kunde gå ut. Vi kunde där också se fint jungfrulin, grusbräcka och grådådra medan vi lyssnade till bl.a. göken, törnsångare och gulspurv. I en närliggande damm (minne från stenbrytning) kunde både större och mindre salamander beskådas. Därefter var det dags att bege sig till Carinas Kök och Bar för en god middag.

När maten sjunkit ner åkte vi till det nedlagda stora kalkstensbrottet, där kalksten för cementtillverkning brutits sedan slutet av 1800-talet. De olika mäktiga berglagren kunde studeras nära, medan vi lyssnade till en rörsångare i vassen vid sjön i brottets botten, varefter det var dags att åka till vandrarhemmet och krypa ner i sängen.

Efter lite väderdiskussioner vid frukosten bestämde vi oss för att trots allt åka till Hindens rev. Där blev det regnkläder på i det lätta regnet, som dock snart upphörde. En 3,5 km lång vandring ut till spetsen väntade det smala näset, en kvarleva från istiden en s.k. randmorän, dvs isfronten låg stilla eller t.o.m. retirerade under en längre tid. Revet var förvånansvärt bevuxet, och inte förrän längst ut var det öppen mark. Hela vägen ut hade vi

fisktärnor flygande fram och tillbaks efter strandkanten, ett par småskrakar sågs också. När vi tog lunch längst ute, så kom solen passande nog fram och värmden oss, så regnkläderna åkte snabbt av. Vi hade då också tid att studera växtligheten och hittade bl.a. strandviol och strandveronika.

Halvvägs tillbaka blev det emellertid regnkläder på, för då kom en rejäl regnskur. Återfärden gick över Skalunda Hö, Västsveriges största gravhög, daterad till 600-talets början, med en imponerande utsikt. Bredvid högen fanns en domarring samt en damm med gott om sköldmöja samt tiggarranunkel samt sjungande härmsångare. Vi hann också med ett besök i Råda med dess stora sandtag samt fina utsikt ut över Vänern och mot Kinnekulle. Även på lördag åt vi middag på Carinas Kök och Bar.

Falkängen är ett område med arbetarbostäder från kalkbrytningens dagar, som nu fungerar som vandrarhem och konferenscenter med hantverksaffärer i de gamla husen. Där finns också några museer visande bl.a. kalkbrottets och Cementas historia, vagnar och bergarter. Där visas de västgötska platåbergens uppbyggnad med ramsan USA kl 3, dvs nerifrån räknat urberg, sandsten, alunskiffer, kalksten, lerskiffer och trapp, lokalt namn för diabas.

Efter söndagens frukost , städning och utcheckning åkte vi först till Västerplana Storäng , där ramslöken blommade i otroliga mängder. Därefter blev det Österplana hed och vall för

att titta på Kinnekulles alvarmarker. Gott om torrängväxter som jungfrulin, här med blåvit färg, kattfot, rödkämpar och kalknarv. Orkideerna hade däremot inte börjat blomma. Sedan var det dags för uppbrott och enskild återfärd mot Lerum. Vi var några som tog tillfället i akt och åkte upp till Höggkullen, Kinnekulles högsta punkt, 263 m över Vänerns yta, och gick upp i utsiktstornet med en ståtlig utsikt över nejden.

Tack Ingrid för att du ordnade allt det praktiska med bokningar och mat, och Olle för en utmärkt guidning.

Bosse Nilsson

